

δραμόνιο τούς πόνους
δίχως λόγο.

Ἄφησε μὲς 'στους βρόντους
ἔναν κι' ἄλλο
νὰ βάλῃ δύο πόντους
'στὸν Καββάλο.

Ἄστους ψωμί νὰ φᾶνε
καὶ νὰ τρέξουνε,
'στὸν τ'όνο νὰ τὸ πᾶνε
νὰ τὸ παίξουνε.

Τὰ πάθη των τὰ δόλιχα
νὰ ξεψάσουνε,
καὶ μ' ἄδικα πορτοφολία
νὰ 'συχάσουνε.

Πὲς 'στὸν Στυμφακιάδη,
ἀνδρὰ ρεκτιν,
νὰ ἀφίῃ κἄν τὸ βράδυ
κάθε παίκτη.

Κι' οὔτε νὰ μπαίνουν ὄσα
μὲς 'στὸν πάγχο,
νὰ πέρνουν κάθε ρίσσα,
κάθε φράγκο.

Ἦ Μούτε τὸν Πορτίκων,
σίγα, στήθι,
πέσου κιντὰ καθήκων
χρόνων ἤθη.

Νὰ παίξουν μετὰ γαλήνη
κι' ἐξασφάλισι,
χωρὶς νὰ 'δοῦν κι' ἐκεῖνοι
τὴν διάλυσι.

Νὰ σ' ἔχωμε κορώνκ,
νὰ μὲς χαίρεσαι,
καὶ νὺν καὶ 'στὸν αἰῶνα
νὰ γεχαίρεσαι.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος ὀκέτορ.

Φ.—Ἐν' ἀραμπὲ μετὰ δράματὰ τὸν ὄφρωσα, κολλήγακ,
καὶ μὲκ καὶ διὸ 'ξείνησα καὶ 'στὸ Παλάτι πῆγακ,
καὶ καθ' ὄδον συνήτησα δραματικῶν ἀσκήρι

μετὰ δράματὰ 'στὸ χέρι,
κι' ὄρα κληθ, τοὺς ὄνωκακ, γὰρ ποὺ καὶ σεὶ τὸ βόλατε;
γὰρ αὐτοῦ ποὺ τὸβλας καὶ σὺ, μ' ἀνταπαντοῦν, ἀνάλατε,
κι' ἐκὺτῆζαν τὸν ἀραμπὲ μετὰ τρώμα καὶ μετὰ φρίκηκ,
μὲ βλέπω καὶ τὸν Ἀμπελακ, τοῦ Βόλου Πρωτοδικῆκ,
ποῦναι κι' ἀνὴρ δικαστικῆκ
καὶ δόκιμος δραματικῆκ.

Ἦλθε κι' αὐτοῦ, βρε Περικλῆκ, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαίριαν,
καὶ μὲς 'σίμωσε κοντὰ
πόσακ; τοῦ λέω, κι' ἀπαντᾷ:
αὐμὲ τὸ συμπάθητο τριεκ.»

Τὰ δράματὰ του τᾶφανε καθεὶς αὐτοπροσώπως
κι' ἦταν πολὺς ὁ κόπος.

Τότε 'ξεφρότωσα κι' ἐγὼ, δραματικὴ κυβέληκ,
χωρὶς κινεῖν βοσθὸν,
κι' ὑπέβλακα πολλὰ 'στὸν Θῶν
καὶ μερικὰ 'στὸν Διόν.

Σὰν εἶδον 'στὸ Βασιλικὸ πῶς κίρνος δὲν συγγάξει
τῆς Τέχνης ἢ γλυκερῆ φωνῇ 'στους συγγραφεὶς φωνάζει:
«Σήμα 'στὸ πόδι 'γρήγορα, δραματικὸ φρουσάτο.
κι' ὅσα χειρόγραφα κι' ἂν 'ῤῥῆξ δύο χρονὸν καὶ κάτω
νὰ τὰ μετ'ἔφης παρευθὺς, κι' ἀμέσως ὑπὸ μῆλιν
μὲς 'στὸ Παλάτι νὰ τὰ πᾶς νὰ τὰ κλυποθάβῃς.»
Κι' ἔτρεξε κάθε συγγραφεὶς μετὰ βίαι νὰ προσθάσῃ,
ὅτι πολλὰ 'ροβήθηκε μὴ τὴ σειρά του χάσῃ.

Ἐ! τέλος πάντων ἔφρεξ καὶ 'στους κλημακράδες,
ἐσώθησαν τὰ χωρατὰ
κι' ἡ Τέχνη σήμερ πετᾷ

στεφανίαν 'στὰ κεράλια των, στήρ τᾶςπαις των παράδες.

Π.—Ἐρέτος μετὰ τὴν ποίση κι' ἐγὼ θὰ ξεθυμῶ
καὶ δεκαπέντε δράματὰ προμελετῶ νὰ κἄνω.

Φ.—Τόσα μονάχα, κουτεντε;... γράφε καὶ μὴ σὲ μέλη...
ἐδῶ κανεὶς δραματουρῆει καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ σοῦ φρεῖν σὰν δύσκολο τὸ πρῶμμα,
πλὴν ἔπειτα μετὰ τὸν καιρὸ καὶ σὺ θὰ συνειθίσῃς,
καὶ κάθε μέρα θὰ 'μπορῆς νὰ γράφῃς κι' ἕνα δρᾶμα
ιστορικὸν ἢ σύγχερον, ἀρεκὶ νὰ τὸ θελήσῃς.

Καλὰ θερεῖ πῶς τᾶλεγε γὰρ τοὺς Ρωμαιοὺς κι' ἐκεῖνος
ὁ Γιουβενάλης ὁ γνωστός, σατωρικῆς Λατίνος,
πῶς 'στὴν ἔξυπαδὸς τὸν Ρωμαῖὸ κινένος δὲν τὸν φθάνει,
ὅ,τι τὸν θέλει γίνεται κι' ὅ,τι κι' ἂν θέλῃς κάνει,
γὰρ αὐτὸν κινεῖν δύσκολο δὲν 'βρίσκειται 'στὴ σφῆρακ,
'μπορεὶ καὶ σὰν τὸν Ἰκχορ νὰ πᾶρ 'στὸν ἀέρακ.

Ἦθελα κι' ἄλλα νὰ σοῦ 'πῶ, μὲ δὲν χωρεὶ τὸ φύλλο.

Π.—Λάβε λοιπὸν, δραματικῆ, τὸ τακτικὸ σου ζύλο.

Καθερ, Πανηγῆ Ταμπάκ, οὐ τῆς Σμύρνης κωνοπολίω,
ποῦ τὰ ποῦρα σου τὰ στέλλεις καὶ σὲ Βενετῆ καὶ Πόλι,
καὶ μυρίζουνε μ' ἐκεῖνα καὶ τὰ γνωτὰ τῶν Σμυρναίων,
τῶν γερότων καὶ τῶν νέων.

Νὰ τὰ ποῦρα τῆς Ἀδῶνας, νὰ τὰ δῶρα τῆς ἡμέρας,
μὲ κωνοπὲ ἀραμακτώδεις βέλεπετε χρυσῆς χυμαίρας,
καὶ μ' αὐτοὺς οἰστηλακτεῖται καθενὸς ἡ φαντασίαν
καὶ μαγεύει τὰς αἰσθήσεις Παραδείσων ὀπτασίαν.
Λοιπὸν ἔτε 'στοῦ Ταμπάκη, θερικκλήδες γηγενεῖς,
ποῦ μοσχολοῦζ 'στὸν δρᾶμον τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς.

Νέος γνωστός τῶν Ἀθηνῶν, ὁ φίλος Μανωλάτος,
ὁ μορφωμένος, ὁ ψηλός, κι' ἐν πρώτοις ἀβουκάτος,
μὲσα 'στὴν Ἀλεξάνδρειαν ἠρραδωνίσθη τῶρα
μαζὶ μετὰ τὴν Χαχίλειακ, τὴν Μέγκουλακ τοῦτέστι,
τὴν εὐσωμον, τὴν βρῖθουσαν ἀπὸ χαρίτων δῶρακ,
ποῦχε κι' ἀπέλαξε 'στὴ Βλαχιάκ, σπήταξ 'στὸ Βουκουρέστι.

Μὰρς 'στὸ Λουβρο τὸ μεγάλο μετὰ ἀμέτρητα τὰ δῶρα,
ὅπου μετὰ ἀπ' τὴν Εὐρώπη τᾶχε κυοβαλῆσαι τῶρα.
Ἦ! ψυχὴ μου, τ'εἶναι τοῦτα!... μετὰ τί μάστιχα τὰ κυττᾶς...
ὅλα θέλει νὰ τὰ πάρῃς καὶ τιμὴ νὰ μὴ ρωτᾷς.
Πλοῦτος, ἐκπληξὶς καὶ θάμβος... καὶ δὲνεῖναι τοῦτα μόνον,
μὲ θὰ βγάξῃ καὶ λαχετο τέσσερες φορᾶς τὸ χρόνον,
καὶ χωρὰ 'στὸν ποῦ τῶν πέτρων... ὅθρη τὴν τὴν ποῦ διεβόλου...
μὰρς 'στὸ Λουβρο τὸ μεγάλο... λάμπει 'στὴν ὄδον Αἰόλου.